

λωσ μετὰ τῆς πρό τινων τότε ἐνιαυτῶν διενεργηθείσης παραδοχῆς τοῦ χριστιανισμοῦ ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. Διότι ἐν γένει τὸ σύστημα τῆς βασιλείας ἐκείνης ἦτο νὰ ἐκχριστιανισθῶσιν οἱ γείτονας φυλάς. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἠθροζέτο ἐπιμελέστερον εἰς τὸ νὰ διαπραξῆ τὸ θεάρεστον ἅμα καὶ πολιτικώτατον τοῦτο ἔργον ὡς πρὸς τὰς φυλάς ἐκείνας ὅσαι ἐντὸς τῆς κράτους δὲν εἶχον εἰσεῖ ἀσπασθῆ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου μάλιστα ἀξιωματιμωθέντων δι' ἡμᾶς εἶναι ὅτι διὰ τῶν φροντίδων τοῦ Βασιλείου ἐδέχθησαν κατὰ πρῶτον τὸ ἅγιον βάπτισμα οἱ τῆς Λακωνικῆς κάτοικοι, οἵτινες μέχρι τῶν χρόνων τούτων, ἦτοι μέχρι τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τῆς 9 ἑκατονταετηρίδος, εἶχον διατηρήσει τὴν ἀρχαίαν εἰδωλολατρείαν. «Ἰστέον, λέγει ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος, ὅτι οἱ τοῦ κάστρου Μαίνης οἰκῆτορες οὐκ εἰσιν ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῶν Σλαύων ἀλλ' ἐκ τῶν παλαιότερων Ρωμαίων, οἱ καὶ μέχρι τοῦ νῦν παρὰ τῶν ἐνοπιῶν Ἕλληνας προσαγορεύονται, διὰ τὸ ἐν τοῖς προπαλαίοις χρόνοις εἰδωλολάτρας εἶναι καὶ προσκνητῆς τῶν εἰδώλων κατὰ τοὺς παλαιοὺς Ἕλληνας, οἵτινες ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ αἰοιδίμου Βασιλείου βαπτισθέντες χριστιανοὶ γεγόνασιν. Ὁ δὲ τόπος ἐν ᾧ οἰκοῦσιν ἐστὶν ἄνυδρος καὶ ἀπρόσδοτος, ἐλαιοφόρος δέ, ὅθεν καὶ τὴν παραμυθίαν ἔχουσι». Τὸ χωρίον τοῦτο μαρτυρεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν ἑλληνικὴν καταγωγὴν τῶν κατοίκων τῆς Λακωνικῆς, ἂν καὶ ὁ Χόπφ ὑποδεικνύει ὅτι ἀνemiχθῆ μετὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν σλαυικὸν αἷμα· διότι ἀπαντῶσιν εἰς τὴν Μάνην πολλὰ σλαυικὰ τόπων ὀνόματα (!).

Ἐνῶ δὲ ὁ Βασίλειος διέδιδεν οὕτω τὸν χριστιανισμὸν ἐν τῇ Δύσει, συγχρόνως κατέλυε τὸ ἐν Ἀσίᾳ κράτος τῶν παυλιανιτῶν, περὶ ὧν ὠμιλήσαμεν ἐν τῷ τέλει τοῦ τρίτου τόμου, καὶ ἐταπείνωσε τοὺς συμμάχους τούτων Ἀραβας, ἀπὸ τοῦ 871—873, ὅτε ὁ στρατηγὸς αὐτοῦ Χρυσόφορος, κατατροπῶσας τοὺς παυλιανίτας καὶ φονεύσας τὸν διάδοχον τοῦ Καρβέα ἀρχηγὸν αὐτῶν Χρυσόχειρα, ἐγένετο κύριος τῆς Τεφρικῆς. Καὶ ἐξηκολούθησαν μὲν πολλοὶ παυλιανίται ὑπερασπίζοντες τὴν θρησκείαν αὐτῶν καὶ τὴν ἐλευθερίαν, τῇ συνδρομῇ τῶν Ἀράβων, ὅτε μὲν περὶ τὰ ὄρη ὅτε δὲ κατὰ τὰ ἀνατολικά σύνορα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Χρυσόχειρος ἀπέβαλον τὴν προτέραν πολιτικὴν σπουδαιότητα. Κατὰ δὲ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἀράβων ἐπεχείρησεν ὁ Βασίλειος τῷ 880 καὶ ἄλλην ἐκστρατείαν, καθ' ἣν ἐπήνεγκεν εἰς αὐτοὺς βαρεῖας πληγὰς, ἂν καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κατισχύσῃ ὀριστικῶς, τὸσφ μᾶλλον ὅσφ ἀπὸ Ταρσοῦ, ἀπὸ Κρήτης καὶ ἀπὸ Ἀφρικῆς ἐγίνοντο ἀδιάκοποι ἀντιπερισπασμοί, ἐπιμόνος ἐπιτιθεμένων τῶν μωαμεθανικῶν στόλων κατὰ τῶν παραλίων καὶ τῶν νήσων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας.

Κατ' αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἔτος 880, ἐνῶ ὁ Βασίλειος διέτριβε περὶ Ἀδανα τῆς Κιλικίας, τὰ ὁποῖα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκπολιορκήσῃ, ὁ ἐμίρης τῆς Ταρσοῦ Ἐσμάν (*) ἐπῆλθε με-

μάσθη Δακία, ἡ Δακία ἢ Αὐρηλιανὴ ἢ παροχθία· παρήχθησαν δὲ οὕτω Δακία ἢ Αὐρηλιανὴ ἢ παροχθία (Dacia ripensis) καὶ Δακία μεσόγειος (Dacia mediterranea). Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς ἐντεῦθεν ἢ ἐντὸς τοῦ Ἰστροῦ Δακίας ὅπου οἱ Ρωμαῖοι ἀποικοὶ βραδύτερον ἀφωμοιώθησαν πρὸς τοὺς ἐπελθόντας Σλαύους καὶ Οὐραλοφίννους Βουλγάρους καὶ ἀπώλεσαν καὶ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ἣν μέρος αὐτῶν εἶχον ἐν Δακίᾳ. Ὡς πρὸς δὲ τὴν πέραν τοῦ Δανουβίου Δακίαν εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ χριστιανισμὸς εἶχε ποιήσει ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ μεγάλας προόδους ἀπὸ τῶν πρώτων ἡδὴ μ. Χ. αἰῶνων καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ γερμανικοὶ λαοὶ ἐδέξαντο ἐνταῦθα τὸν χριστιανισμὸν διὰ τῶν ἐκ μ. Ἀσίας κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα ὄρθέντων χριστιανῶν αἰχμαλώτων, μόνον δὲ ὅτε οἱ γερμανικοὶ λαοὶ ἐξηφανίσθησαν ἐκ τῆς χώρας καὶ αὕτη κατελήφθη ὑπὸ Βουλγάρων καὶ Ἀράβων, ἐξελίπεν ἐν μέρει ἐν τῇ χώρᾳ ὁ χριστιανισμὸς.

(*) Τοιαῦτα ὀνόματα εἶναι Χελμός, Ράχωβα, Δολοί, Σελίτσα καὶ ἄλλα.

(2) Διάφορος γραφὴ τοῦ ὀνόματος Ἐσμάν, προφερομένου ἐπὶ τὸ ἀραβικώτερον (τοῦ ἀραβικοῦ γράμματος ἂν προφερομένου ὡς μακροῦ ε).

